

Sygn. akt I ACa 809/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Marta Szerel

Sędziowie: SA Edyta Jefimko (spr.)

SA Katarzyna Polańska - Farion

Protokolant: sekr. sądowy Izabela Katryńska

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa W. Ż.

przeciwko P. W. i (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt XXVI GC 574/14

I. oddała obie apelacje;

II. zasądza od P. W. i (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. solidarnie na rzecz W. Ż. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Katarzyna Polańska-Farion Marta Szerel Edyta Jefimko

Sygn. akt I ACa 809/16

UZASADNIENIE

W. Ż. wniósł o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz P. W. solidarnie kwoty 102.723,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2011 r. do dnia zapłaty, a także kwoty 1.699,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 19 grudnia 2004 r. zawarł z pozwanym P. W., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), umowę nr (...), na podstawie której strony określiły wzajemny zakres zadań i zobowiązań w celu wspólnej realizacji zadania objętego umową nr (...) z dnia 17 grudnia 2004 r., polegającego na realizacji prac inżynierskich w postaci wykonania zadania (...) „(...) zlokalizowane w P. na rzecz Zakładu (...) z siedzibą w W.. Zgodnie z umową powód został zobowiązany do wniesienia zabezpieczenia roszczeń z tytułu rękojmi za wady przedmiotu umowy w wysokości 1,5% wynagrodzenia brutto. Zwrot wpłaconych kwot miał nastąpić po upływie okresu gwarancji, tj. 60 miesięcy. Pomimo upływu okresu gwarancji pozwany nie dokonał zwrotu kwoty 102.723,02

zł. Ponadto w dniu 14 kwietnia 2005 r. powód zawarł z P. W. umowę nr (...), na mocy której zobowiązał się do wykonania prac dodatkowych, w postaci robót instalacyjnych związanych z robotami wykonanymi w ramach zadania (...) objętego umową nr (...) z dnia 17 maja 2004 r. Zgodnie z zawartą między stronami umową powód zobowiązany był do wniesienia zabezpieczenia należytego wykonania umowy w wysokości 5% wartości umowy, tj. kwoty 1.699,95 zł. Pomimo upływu terminu gwarancji kwota ta nie została przez pozwanego zwrócona.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 28 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał pozwanym: (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz P. W., aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 104.422,96 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podnosząc, że kwestionują wysokość dochodzonego roszczenia oraz jego wymagalność, bowiem w okresie obowiązywania gwarancji inwestor zgłosił wady stacji wywoławczych oraz elektrozaczepek rewersyjnego, a za wykonanie obowiązków gwarancyjnych przez swojego podwykonawcę powód ponosi pełną odpowiedzialność. Z uwagi na fakt, iż urządzenia te nie zostały naprawione, to brak było podstaw do żądania zwrotu zabezpieczenia należytego wykonania umowy. Ponadto pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę kwoty 1.699,94 zł.

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

I. zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. i P. W. solidarnie na rzecz W. Ż. kwotę 102 723,02 wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 lipca 2011 do dnia zapłaty;

II. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 8 839 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok Sąd Okręgowy wydał na podstawie następujących ustaleń faktycznych i wniosków.

W dniu 8 marca 2004 r. W. Ż. prowadzący działalność gospodarczą (...) – (...) zawarł z P. W. prowadzącym działalność gospodarczą (...) z siedzibą w S. umowę zawiązującą konsorcjum, w celu wspólnego opracowania i złożenia wniosku o dopuszczenie do udziału w przetargu ograniczonym, a następnie oferty na zadanie pod nazwą „(...)” zlokalizowane w P.” – zadanie (...) na zamówienie inwestora, którym był Zakład (...) w W.. W dniu 19 grudnia 2004 r. P. W. (lider konsorcjum) zawarł z W. Ż. (członkiem konsorcjum) umowę nr (...) w celu wspólnego zrealizowania zadania objętego umową nr (...) z dnia 17 grudnia 2004 r., tj. realizacji prac inżynierskich polegających na wykonaniu zadania (...). Zgodnie z treścią § 6 łączącej strony umowy przy ostatecznym rozliczeniu członek konsorcjum miał obowiązek wnieść zabezpieczenie roszczeń z tytułu rękojmi za wady przedmiotu umowy w wysokości 1,5 % wynagrodzenia brutto. Ostateczne rozliczenie i dokonanie płatności na rzecz członka konsorcjum nastąpić miało po doręczeniu liderowi konsorcjum ww. zabezpieczenia. Gwarancja obejmowała okres 60 miesięcy. Aneks nr (...) do umowy nr (...) z dnia 19 grudnia 2004 r. zmieniono termin zakończenia realizacji umowy do dnia 31 marca 2006 r. oraz wysokość wynagrodzenia ryczałtowego ustalając, iż na zabezpieczenie należytego wykonania obowiązków z tytułu udzielonej gwarancji lider konsorcjum pomniejszy płatność wynagrodzenia o kwotę 102.723,02 zł odpowiadającą wysokości 1,5% wynagrodzenia brutto. Ponadto ustalono, iż zabezpieczenie zostanie zwrócone wykonawcy w ciągu 14 dni po upływie terminu gwarancji. W dniu 14 kwietnia 2005 r. P. W. prowadzący działalność gospodarczą (...) zawarł z W. Ż. (...) – (...) umowę nr (...), której przedmiotem była realizacja robót dodatkowych, związanych z robotami wykonywanymi w ramach zadania (...) objętego umową nr (...) z dnia 17 maja 2004 r. W. Ż. zobowiązał się do wykonania robót instalacyjnych (elektrycznych i komputerowych), zgodnie z projektem budowlanym, dokumentacją techniczną oraz projektem wykonawczym. Stosownie do treści § 12 pkt 1 umowy nr (...) za należyte wykonanie umowy ustalono wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 55.735,76 zł netto. Ponadto w § 13 w/w umowy wykonawca zobowiązany

został do wniesienia zabezpieczenia należytego wykonania umowy w wysokości 5% jej wartości. Zwrot zabezpieczenia należytego wykonania umowy miał nastąpić:

- 50% w ciągu 30 dni po odbiorze końcowym robót stanowiących przedmiot umowy potwierdzony protokołem odbioru końcowego;
- 50% w ciągu 14 dni po upływie okresu rękojmi i gwarancji.

Zgodnie z treścią § 14, łączącej strony umowy nr (...), wykonawca zobowiązany był udzielić gwarancji na wykonany przedmiot umowy na okres 60 miesięcy. Okres gwarancji rozpoczynał swój bieg od dnia odbioru końcowego robót. W dniu 1 czerwca 2005 r. w wyniku zakończenia prac objętych tą umową podpisano protokół ich odbioru. W. Ż. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 55.735,76 zł, zatem 60 miesięczny okres gwarancji upłynął w dniu 1 czerwca 2010 r., a termin zwrotu zabezpieczenia 15 czerwca 2010 r. W dniu 26 czerwca 2006 r. w wyniku zakończenia prac objętych umową nr (...) podpisano protokół odbioru prac wykonanych na obiekcie (...)k/P. w okresie 1 kwietnia 2006 r. – 31 maja 2006 r. W związku z powyższym 60 miesięczny okres gwarancji, prac objętych umową nr (...), upłynął w dniu 26 czerwca 2011 r., a termin zwrotu zabezpieczenia w kwocie 102.723,02 zł (stanowiącej 1,5% wynagrodzenia brutto) 10 lipca 2011 r. W dniach: 25 sierpnia 2010 r. oraz 25 stycznia 2011 r. sporządzona została notatka zawierająca wykaz urządzeń uszkodzonych w obiekcie (...), podlegających naprawie m. in. przez W. Ż.. Jednak zgłoszone usterki miały charakter mechaniczny, w związku z czym nie były objęte gwarancją, ale zostały one ostatecznie usunięte przez podwykonawcę powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., a sprzęt, w którym je stwierdzono, zwrócony właścicielowi. W dniu 29 marca 2013 r. w wyniku przekształcenia działalności gospodarczej P. W. w spółkę kapitałową powstała (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Powód kilkakrotnie bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty należności z tytułu zatrzymanych kaucji do umów z 2004 i 2005 r. w łącznej wysokości 146.255,07 zł.

Podstawą poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych były dowody z dokumentów złożone przez strony w toku postępowania, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, a ich wiarygodność nie była przez strony kwestionowana. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka T. P., które były jasne, spójne i logiczne, ponadto korespondowały z załączoną do akt sprawy dokumentacją. Z zeznań tego świadka jasno wynikało, że zgłoszone usterki miały charakter mechaniczny, a tym samym nie były objęte gwarancją. Ponadto zostały one naprawione bezpłatnie przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., a sprzęt odesłany do właściciela. Ustalenia faktyczne zostały poczynione także w oparciu o okoliczności bezsporne oraz stanowiska stron, które nie były kwestionowane, zatem Sąd, na podstawie 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c., przyjął je za udowodnione.

Sąd Okręgowy uznał powództwo za częściowo uzasadnione, z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia co do kwoty 1.699,95 zł.

Zgodnie z treścią art. 584¹³ § 1 w związku z art. 584¹ § 1 oraz 551 § 5 k.s.h. przedsiębiorca przekształcony odpowiada za zobowiązania dotyczące prowadzonej przez niego działalności gospodarczej solidarnie ze spółką powstałą w wyniku przekształcenia przez okres 3 lat od dnia przekształcenia. Nie była pomiędzy stronami sporna okoliczność, że pozwany P. W. w dniu 29 marca 2013 r. dokonał przekształcenia własnej działalności gospodarczej w (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Pozwani nie kwestionowali co do zasady swojej solidarnej odpowiedzialności.

W. Ż. zawarł z P. W. trzy umowy, tj. umowę konsorcjum z dnia 8 marca 2004 r., umowę z nr (...) w celu wspólnego zrealizowania zadania objętego umową nr (...) z dnia 17 grudnia 2004 r. oraz umowę nr (...) w celu zrealizowania robót dodatkowych związanych z robotami wykonywanymi w ramach zadania (...) objętego umową nr (...) z dnia 17 maja 2004 r. Zgodnie z treścią zawartych przez strony umów (umowa nr (...) oraz umowa nr (...)) powód jako wykonawca udzielił zabezpieczenia należytego wykonania kontraktów na okres 60 miesięcy. Zabezpieczenie to miało zostać zwrócone w ciągu 14 dni po upływie terminu gwarancji. Fakt zatrzymania kwot zabezpieczenia nie był przez pozwanych kwestionowany. Natomiast sporną była okoliczność, czy roszczenie o zwrot zabezpieczenia stało się wymagalne.

Odnosząc się do umowy nr (...) i żądanej przez powoda na jej podstawie kwoty 102.723,02 zł Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z ustaleniami stron zabezpieczeniem należytego wykonania umowy była kwota 102.723,02 zł, odpowiadająca wysokości 1,5% wynagrodzenia brutto (wynagrodzenie netto wyniosło 5 613 279,63 zł, co daje kwotę brutto 6 848 201,15 zł /5 613 279,63 zł x 1,22 VAT/, a kwota zabezpieczenia /102 723,02 zł x 1,5%/). Powyższa kwota została dokładnie określona w podpisanym przez strony aneksie nr (...) do umowy nr (...) z dnia 19 grudnia 2004 r., w którym P. W. zaakceptował kwotę zabezpieczenia należytego wykonania umowy w wysokości 102.723,02 zł. Gwarancja została udzielona na 60 miesięcy, licząc od dnia podpisania protokołu końcowego odbioru robót, a zabezpieczenie miało zostać zwrócone w terminie 14 dni od tej daty. Oznacza to, że pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 102.723,02 zł, stanowiącą zabezpieczenie należytego wykonania umowy, przy czym licząc 60 miesięcy plus 14 dni od protokołu odbioru robót termin wymagalności zwrotu przypadł na dzień ustawowo wolny od pracy tj. 10 lipca 2011 r. (niedziela). Strona pozwana argumentowała brak wymagalności zwrotu zabezpieczenia zaniechaniem zwrotu wszystkich urządzeń pobranych przez podwykonawcę powoda do naprawy w ramach udzielonej gwarancji. Jednak z zeznań przesłuchanego świadka T. P. wynikało, iż pobrane do naprawy urządzenia nie były objęte udzieloną gwarancją z uwagi na ich usterki mechaniczne. Niezależnie od powyższego urządzenia wzięte przez podwykonawcę powoda – (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. do naprawy zostały zwrócone, o czym świadczy dołączony do akt sprawy protokół przekazania z dnia 16 kwietnia 2013 r. Ponadto zapisy umowne jednoznacznie wskazywały, w jakim terminie staje się wymagalny zwrot kaucji i nie zakładały, czy też warunkowały dokonania jej zwrotu, od konieczności zwrotu urządzeń z naprawy. Sąd Okręgowy stwierdził, iż kaucja wprowadzana do tego typu umów wykonawczych stanowi formę zabezpieczenia należytego wykonania robót przez wykonawcę bądź też służy do pokrycia roszczeń wynikających z ich niewykonania czy też nienależytego wykonania. Co do zasady, ma ona charakter zwrotny, a zwrotu jej nie regulują przepisy materialnoprawne dla danego typu umów nazwanych, lecz postanowienia umowne. Wynika to z zasady swobody umów, w ramach której to strony mogą samodzielnie ustalać rodzaj, wysokość oraz formę zwrotu i zabezpieczenia kaucji. Zdaniem Sądu Okręgowego, czym innym jest zaniechanie zwrócenia urządzeń i naprawa gwarancyjna, a czym innym zwrot kwoty zabezpieczenia gwarancyjnego, które ustalane jest na zabezpieczenie potencjalnych kosztów naprawy i od samej naprawy, która i tak nie wygenerowała kosztów, jest niezależne. W przypadku braku zwrotu pobranych do naprawy urządzeń ich właścicielowi przysługiwało roszczenie o wydanie, ale ono nie wstrzymuje obowiązku zwrotu kaucji gwarancyjnej, której powinność zwrotu ukształtowały zapisy kontraktu łączącego strony.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy uznał powództwo o zwrot zabezpieczenia w wysokości 102.723,03 zł za uzasadnione, ale z odsetkami od dnia 12 lipca 2011 r., bowiem termin wymagalności zwrotu przypadł na niedzielę 10 lipca 2011 r. – dzień wolny od pracy –zatem wymagalność zwrotu kaucji, stosownie do treści art. 115 k.c., nastąpiła w dniu 11 lipca 2011 r. (poniedziałek).

W odniesieniu do dochodzonej przez powoda kwoty 1.699,96 zł, wynikającej z umowy nr (...), Sąd Okręgowy uznał powództwo w tej części za bezzasadne, z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Roszczenie o zwrot kwoty 1.699,96 zł, stało się wymagalne z dniem 15 czerwca 2010 r., a zatem trzyletni termin przedawnienia roszczenia upłynął z dniem 15 czerwca 2013 r. Natomiast pozew został wniesiony w dniu 21 stycznia 2014 r., a więc po upływie terminu przedawnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., uznając, że powód uległ tylko, co do nieznaczej części swojego żądania i wobec tego ustalił, że wygrał sprawę w 100%. Na koszty te złożyła się kwota: 8.839,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwota 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł).

Apelacje od tego wyroku złożyli obaj pozwani, zaskarżając orzeczenie Sądu Okręgowego w części, tj. w zakresie pkt. 1 na podstawie następujących zarzutów :

1. naruszenia prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosku, że okres udzielonej gwarancji upłynął w dniu 26 czerwca 2011 r. i w terminie 14 dni licząc od tej daty, zabezpieczenie należytego wykonania umowy, powinno zostać zwrócone powodowi, mimo iż takiego wniosku nie można było wyprowadzić ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania;

2. naruszenia prawa materialnego w postaci art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, iż uzasadnione jest żądanie powoda o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 102 723,02 zł, licząc od dnia 12 lipca 2011 r. do dnia zapłaty, mimo iż z materiału dowodowego nie sposób wyprowadzić wniosku, że roszczenie powoda stało się wymagalne w dniu 11 lipca 2011 r.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwani wnieśli o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez oddalenie powództwa także o zapłatę kwoty 102 723,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;

2) zasądzenie od powoda na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obu pozwanych nie są zasadne.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy są prawidłowe, a Sąd Apelacyjny, dzieląc je w całości, uznaje je za własne. Podkreślić należy, iż prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r. II CKN 18/97, OSNC 1997/8/112).

Nietrafnie apelujący zarzucili Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Powyższy przepis nakazuje sądowi dokonanie oceny wszystkich zebranych dowodów, z rozważeniem wiarygodności i mocy dowodowej każdego z nich, a następnie ich uporządkowanie i powiązanie w spójną i logiczną całość. Sąd Apelacyjny podziela prezentowany w orzecznictwie pogląd, że do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może dojść wówczas, gdy zostanie wykazane uchybienie podstawowym kryteriom oceny, tj. zasadom doświadczenia życiowego, źródłom wiedzy, regułom poprawności logicznej, właściwemu kojarzeniu faktów, prawdopodobieństwu przedstawionej wersji (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2005 r., sygn. III CK 314/05, Lex nr 172176). Oznacza to, iż jedynie gdy brak jest logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia oczywistych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona ocena dowodów może być podważona (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Dla postawienia zatem skutecznego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza przedstawienie własnej wersji zdarzeń, czy poprzestanie na stwierdzeniu wadliwości podstawy faktycznej ustalonej przez sąd, lecz konieczne jest wskazanie konkretnych uchybień, których dopuścił się sąd w toku wnioskowania i oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w świetle dyrektyw swobodnej oceny dowód, czego pozwani w złożonych apelacjach nie uczynili.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny stanowiący podstawę rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Przeprowadzając postępowanie dowodowe uwzględnił całokształt materiału dowodowego, wyciągając z dokonanej analizy dowodów prawidłowe pod względem logicznym wnioski, stąd brak jest podstaw dla modyfikacji ustaleń faktycznych przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Nie budzi wątpliwości prawidłowość dokonanej oceny dowodu z zeznań świadka T. P.. Analiza zeznań świadka obejmuje ustalenie tego, co osoba przesłuchiwana w swojej wypowiedzi pozytywnie stwierdza, jakie okoliczności faktyczne poznała za pomocą swoich zmysłów osobiście (selekcja materiału zeznań). W ocenie wartości dowodowej zeznań bierze się pod uwagę ich zgodność logiczną (zwartość) i szczerłość wypowiedzi. Krytycznej oceny wymagają wszelkiego rodzaju wypowiedzi wartościujące. Zeznania świadka muszą być analizowane w ich całokształcie i w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym (art. 233 k.p.c.) (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1982 r., III CRN 159/82, OSNC 1983/4/57; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1985 r., II URN 139/85, LEX nr 8733; uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 maja 1995 r., III AUr 132/95, OSA 1998/4/14).

Wszystkie powyższe kryteria Sąd Okręgowy uwzględnił, dokonując oceny dowodu z zeznań świadka T. P., w oparciu o które poczynił prawidłowe ustalenia, że zgłoszone do naprawy gwarancyjnej usterki w urządzeniach miały charakter mechaniczny, w związku z czym nie były objęte udzieloną gwarancją. Zatem okoliczności związane z ich naprawą przez podwykonawcę powoda - (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., a w szczególności czas tej naprawy, czy też kwestia ewentualnego niezwrócenia pobranych urządzeń, nie mogły mieć wpływu na ustalenie wymagalności roszczenia o zwrot pobranego zabezpieczenia. Zauważyć należy, że zeznania świadka w tym przedmiocie znalazły potwierdzenia w dowodach z dokumentów, w tym z pisma (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. z dnia 16 lutego 2012 r. k-69, którego treść potwierdza, iż firma już w dniu 23 lutego 2011 r., czyli bezpośrednio po przekazaniu w dniu 21 stycznia 2011 r. urządzeń do naprawy (pismo z dnia 9 sierpnia 2011 r. k-65), kwestionowała, iż usterki objęte są gwarancją i uzależniała ich usunięcie od pokrycia kosztów wykonania prac przez właściciela. Fakt, iż naprawa ostatecznie nie była traktowana także przez właściciela urządzeń jako realizacja gwarancji wynika z kolei z pisma Zakładu (...) z dnia 7 listopada 2012 r. k-70, w którym uprawniony z gwarancji udzielonej przez wykonawcę robót potwierdził, iż nie posiada już zabezpieczenia gwarancyjnego, co w ocenie Sądu Apelacyjnego oznacza, iż musiał dokonać jego zwrotu, a skoro uczynił to już po oddaniu urządzeń do naprawy, to nie traktował ewentualnej naprawy jako realizacji gwarancji.

Nie doszło zatem do zawieszenia biegu gwarancji na czas naprawy urządzeń, a wobec upływu okresu na jaki gwarancja została udzielona spełnione zostały warunki jej zwrotu, co powinno nastąpić, jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, do dnia 11 lipca 2012 r., co świadczy o tym, iż do niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy w sposób właściwy zastosował art. 481 § 1 k.c., zasądzając odsetki ustawowe od kwoty 102 723,02 zł od dnia 12 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;

Uznając obie apelacje za bezzasadne Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł o ich oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto stosownie do jego wyniku w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 105 § 2 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, (znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie z mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i z mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych), zasądzając od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2 700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w II instancji.

Katarzyna Polańska-Farion Marta Szerel Edyta Jefimko